

ПРИЯТЕЛИ ВЪРНИ.

Писмо отъ Патилянча
до Смѣхурка

Драги ми Смѣхурко,

Днесъ ще ти разкажа за нашъ котаранча. Татунчо се казва. Гърбеца му баба често попримазва, но той, и натупанъ, юнакъ се показва. Затова сме съ него приятели върни, а отъ вчера вече сме и нераздѣлни. Кжде-то отида, той следъ мене тича. Азъ сега ти пиша, а той току мърка и току наднича. До сами перото носятъ си увира. Да чете не знае, а сякашъ разбира, че за него пиша.

Баба Цоцолана вчера рано стана. Торता съ кремъ направи. На масата още топла я остави. Прескочи да види стрина Сладкодумка. А тамъ като иде, съ часове остава.

И ето тогава Татунчо подигна и двата си крака, тортата погледна, засука му-стака и сякашъ си рече: „Какъ сладко мирише! Но само да кусна, зная що ме чака!“

Разбрахъ какво мисли. Гърбеца му искахъ отъ бой да предвардя и казахъ:

— Не бива! Трошица да хапнешъ, баба ни пребива. Почакай мъничко. Баба поне кжсче все ще ми остави. Ще го дамъ на тебе. Сега бжди уменъ — пакостъ недей прави.

Татунчо послуша. Смъкна си краката. Примижа и тръгна бавно къмъ вратата . . .

Въ туй време азъ почнахъ да чистя обуша. Както бѣхъ записанъ, чухъ, че котаранчо скочи отъ високо . . .

— Ахъ, Татунчо! — викнахъ. — Защо не послуша? Какво сега стори? Ахъ, какво направи тортата отгоре! Какъ сега ще срещнемъ баба Цоцолана? Не знаешъ ли, какъ е лоша и припряна!